

[Yvonne Herløv Andersen]

ret, men en sådan har vi jo ikke fået etableret. Jeg ved dog, at man i justitsministeriet arbejder med nogle tanker omkring familiespørgsmål, og jeg ville så gerne, at man havde en familieret, som skulle tage sig af disse spørgsmål. Det er især meget brændende nødvendigt at få en familieret i de mange sager om skilsmisse, hvem der skal have forældremyndigheden over børnene, og ligesådan ved tvangsfjernelse af børn.

Hvis man kigger på tvangsfjernelse af børn og sammenholder de undersøgelser, der er foretaget omkring familierne og familiernes egnethed, synes jeg også, der er rimelighed i, at man kigger på adoptivforældrenes egnethed. Men altså: en vis lempelse af reglerne og specielt en mulighed for at få kigget på sagen en gang til ved en sidste instans, samtidig med at man ser på spørgsmålet om at få nedsat tiden ved sagsbehandlingen. Det ville være rart at få det ind i debatten.

Aase Olesen (RV):

Vi har tidligere her i folketingsalen haft lejlighed til at tage stilling til det af fremskridtspartiet nævnte forslag, og jeg ønsker egentlig ikke at bruge mere tid på et så absurd forslag. Det gør jeg ikke, idet jeg mener, at det, som vi sagde, da adoptionsloven i sin tid var til første behandling her i salen, den 20. januar 1976, stadig må være hovedgrundtanken i adoptionsloven, nemlig hensynet til barnet.

»Ingen voksne har krav på, at samfundet skaffer dem et barn, men det barn, som af en eller anden grund skal bortadopteres, har krav på, at samfundet til det yderste anstrænger sig for at finde netop de forældre og det miljø, som vil give de optimale opvækstvilkår for netop dette barn. Det er en uhyre vanskelig opgave for myndighederne, det erkender vi, men vi er overbeviste om, at det kan og skal gøres under en form, som føles acceptabel også af adoptanterne.«

Det sagde jeg ved førstebehandlingen, og det er citeret fra Folketingsstidende 1975-76, sp. 4274. Det mener jeg må være det udgangspunkt, vi har. Det må så også forpligte os til altid at være parate til her i folketinget at se på, om loven trænger til korrektioner, og om administrationen af loven fortsat er acceptabel.

Der har været rejst mange kritikpunkter i den seneste debat, og jeg vil især påpege, at det med de meget lange behandlingstider nok er uacceptabelt. Jeg er meget langt enig med socialdemokratiets ordfører, fru Lise Østergaard, i det, hun sagde om aldersgrænser og ventetider.

Når fru Alice Faber, som jeg i øvrigt også meget langt er enig med, siger, at det, det kunne give anledning til, var, at man fik flere ressourcer, altså ansatte flere mennesker de steder, hvor man behandler disse sager, tror jeg derimod ikke, at jeg er enig. Jeg ville endda kunne udkaste den hypotese, at det jo kunne skyldes, at vi nu har færre ansøgninger, end vi tidligere har haft, at man får bedre tid til at behandle de enkelte sager, og dermed oplever altså de enkelte ansøgere, at proceduren er blevet forlænget. Jeg vil altså ikke tilslutte mig lige netop det synspunkt, selv om jeg ellers meget langt var enig.

Jeg vil gerne takke justitsministeren for det meget saglige og beherskede svar, han gav sin partifælle på denne forespørgsel og dens begrundelse. Jeg synes, det er vigtigt at sige, at uanset hvilke generelle krav vi sætter op – og langt de fleste herinde, lige bortset fra fremskridtspartiet, er jo enige om, at vi skal have generelle krav – så skal der trækkes en grænse, og ligegyldigt hvor vi sætter den grænse, vil der være nogle, som er nær ved grænsen, og som på et eller andet tidspunkt vil føle sig trådt for nær. Alternativet er lodtrækning, og det synes jeg man skulle gøre sig klart.

Jeg vil sige, at jeg forstår ikke helt hr. Povl Brøndsteds synspunkter, når han siger, at han godt vil gå ind for, at enlige kan adoptere, og at papirløse skal kunne adoptere. Jeg går ud fra, at hr. Povl Brøndsted ved, hvad udlandets reaktion ville blive. Så ville der ikke være børn at få til adoption i Danmark.

Der er stillet ét forslag her i dag, som jeg på forhånd vil advare imod, og det er, at sagerne i sidste instans skulle lande på justitsministerens bord. Jeg synes ærlig talt, den stakkels justitsminister har mere end nok med de sager, der i forvejen ligger der, og jeg vil meget advare mod, at disse overordentlig følelsesladede og helt personlige sager skal afgøres af en minister. Man kan forestille sig, hvilken pressehetz der kan køres.

Jeg tror, det er meget vigtigt at sige også til fru Lis Møller, at de, som vi hører om i